

תת"ע 11553/02/17 - מדינת ישראל נגד בר-אל דוד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

29 אפריל 2018

תת"ע 11553-02-17 מדינת ישראל נ'

בר-אל דוד

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
בעניין: המאשימה מדינת ישראל

ע"י בא כוחו עו"ד אקסול

נגד

הנאשם בר-אל דוד

ע"י בא כוחו עו"ד ערד

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, כאשר, כמפורט בהכרעת הדין, הנאשם נהג ברכב במהירות של 177 קמ"ש (לאחר הפחתה) וזאת בדרך מהירה, בה המהירות המותרת הינה 90 קמ"ש.

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

הערך החברתי בו פגע הנאשם, באופן נהיגתו, הוא שמירה על שלומם וביטחונם של ציבור משתמשי הדרך.

בנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, הרי שחריגה של 87 קמ"ש, מהמהירות המותרת, הוגדרה על ידי בית המשפט העליון, **ברע"פ 5250/12 אבו גוידר נגד מדינת ישראל**, כ"מהירות קצה", כאשר, לא ייתכן ספק, כי מי שנוהג במהירות שכזו, עושה זאת באופן מודע ורצוני ובוחר לסכן, באופן ממשי ומוחשי, את עצמו, את הנוסעים ברכבו ואת ציבור עוברי הדרך.

ברע"פ 3503/15, ג'וזף נגד מדינת ישראל, נאמר:

"יש לחזור ולשנות, כי עבירות הנהיגה השונות, ובכלל זאת, עבירת הנהיגה מעל המהירות המותרת, הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה", נגדן מצוה בית המשפט להילחם ביד קשה. יפים, בהקשר זה, דבריו של הנשיא מ' שמגר:

"במציאות המצערת שלנו יש להטיל עונשים חמורים ומרתיעים על אלה הפוגעים בבטיחות התנועה בדרכים [...] עונש הפסילה הוא עונש אפקטיבי ומרתיע, ומי שמרשה לעצמו לנהוג במהירות העולה [...] מעל למותר, איננו יכול לצפות להתחשבות יתר בעת משפטו" (רע"פ 262/91 ארביב נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 582, 580 (1991); ראו גם: רע"פ 241/10 אבו

ת"ק נ' מדינת ישראל (11.1.2010).

בפסק דין אבו גוידר, לעיל, נדחה עניינו של מי שהושתו עליו 4 חודשי מאסר בפועל ו-50 חודשי פסילה בפועל וכך קבע כבוד הש' סולברג:

"דיינו בשתי ערכאות שדנו בעניינו של המבקש; די והותר. אין כל הצדקה - פורמלית או מהותית - לדון בשלישית, בבית המשפט העליון, בעניינו של המבקש. תעוזתו רבה, מסוכנותו ניכרת. 17 הרשעות תעבורתיות צבר לחובתו ב-3 שנות נהיגה, חלקן חמורות. נהיגתו במהירות של 195 קמ"ש (מהירות "קצה" בגימטריא) מלמדת על טרוף הדעת. ישוב הדעת יבוא לו, למבקש, יש לקוות, במהלך ישיבה של 4 חודשים מאחורי סורג ובריח. אין זו דרך השגרה, להורות על כליאתם של עברייני תעבורה, כשבפועל לא נגרם נזק לרכוש ולא פגיעה בגוף, אבל בכגון דא עלינו להקדים תרופה למכה. המהירות, הסכנה, העבר התעבורתי, אי-לקיחת האחריות, מחייבים ענישה משולבת וקשה, בדיוק כזו שננקטה כלפי המבקש: כליאה ושליטת רישיון נהיגה.

כאמור, גם אם עונש מאסר בכגון דא הוא נדיר, כבר היו דברים מעולם (ראו למשל: פ"ל 5066-10-10 מדינת ישראל נ' ויצמן [פורסם בנבו] (ניתן ביום 19.3.2012)). לא נס ליחם של דברי הנשיא (כתארו אז) מ' שמגר: "התיזה לפיה כאילו אין גוזרים עונש מאסר בשל עבירות של מהירות מופרזת, אינה מעוגנת במציאות ואף אינה יכולה לנבוע מן הרצוי. העונש נמדד על פי נסיבות העניין, אופייה של העבירה ועברו של הנאשם ונסיבותיו האישיות וכאשר שקילתם של אלה מצדיקה זאת, מן הנכון להטיל גם מאסר בשל עבירה של מהירות מופרזת ואין כל הצדקה לאבחן ביו עבירה זו לבין עבירה אחרת" (ר"ע 99/86 חבשי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.3.1986)). ב"כ המבקש ביקש לנקוט בענישה שיקומית: עבודות שרות, של"צ, או מאסר-על-תנאי. גבי ידי, שיקומו של נהג שכזה לא ייעשה בדרכים כנ"ל, אלא בדרך הענישה שנגזרה עליו. מאסרו הוא שיקומו. יש לקוות כי אכן ישתקם. מכל מקום, הוא ראוי לגמול הולם ולהרתעה כלפיו, וכלפי אחרים שכמותו. וראו עברייני התנועה וייראו, כי נהיגה במהירות-קצה, יכולה להביאם אל מאחורי סורג ובריח; לא רק לאחר שיהרגו אדם, אלא גם קודם לכן".

בעפ"ת 25617-06-14 אעלמי נגד מדינת ישראל, בעניינו של מי שנהג במהירות של 200 קמ"ש, בדרך בה המהירות המותרת הייתה 110 קמ"ש ונדון, בין היתר, ל-60 ימי מאסר בפועל, נאמר:

"בעבירות מהירות, כזו שבוצעה על ידי המערער, ואשר זכתה לכינוי "מהירות קצה", ואף במקרים בהן המהירות העולה על המותר, פחותה ממהירות קצה, הבסיס לענישה, יהיה מתוך החובה להגן על הציבור, גם בלא שיתלוו לאותה מהירות תוצאות טרגיות ו/או פגיעות בגוף ברמה כזו או אחרת. לנסיבות אישיות, יהא משקל מופחת".

בע"פ 6492/12 דיראווי נ' מדינת ישראל, פסק בית המשפט העליון:

"על מערכת אכיפת החוק להטיל את הסנקציה המתאימה כדי לאפשר לציבור המשתמשים בדרך הגעה בטוחה למחוז חפצם. בעבירות תעבורה יש משמעות למבחן התוצאה ויש גם משמעות למבחן התוצאה הפוטנציאלית, אפילו לא התממשה".

ברע"פ 1901/13 אסף אופיר נגד מדינת ישראל, נאמר, בהתייחס למי שהורשע בנהיגה במהירות של 234 קמ"ש, בדרך בה המהירות המותרת הייתה 90 קמ"ש :

"בית משפט זה קבע, לא אחת, כי נהיגה פרועה על הכביש מקימה חזקה בדבר מודעותו של המבקש להתנהגותו, וזאת בעבירות חמורות יותר מזו המתוארת בבקשה דנן (ע"פ 3056/10 עבדאללה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.9.2011); ע"פ 1688/07 מדינת ישראל נ' אלעזרה [פורסם בנבו] (17.7.2007); ע"פ 6131/01 מדינת ישראל נ' פרבשטיין, פ"ד נו(2) (2001) ...). במצב דברים זה, ולאחר שהשגות המבקש בדבר מהירות נסיעתו נדחו במסגרת הכרעת הדין של הערכאה הדיונית, עמדה המשיבה בנטל ההוכחה של היסוד הנפשי, המאפשר להשית על המבקש עונש מאסר, הגם שהעבירה בה הואשם הינה מסוג אחריות קפידה (ראו סעיף 22(ג) לחוק העונשין). ... כך או כך, הדיון בשאלת היסוד הנפשי של המבקש, במסגרת גזר הדין של בית המשפט לתעבורה, לא היה בגדר "הפתעה" בלתי צפויה, אשר פגעה ביכולתו להתגונן. כאמור, מהירות נסיעתו של המבקש, המעידה על קיומו של יסוד נפשי, נטענה במסגרת כתב האישום המתוקן, והמבקש התגונן מפני האפשרות כי בית המשפט לתעבורה יקבל טענה זו כעובדה משפטית".

במקרה שבפני, מצאתי כי בעצם הרשעתו של הנאשם, בנהיגה במהירות מופרזת, החורגת ב-87 קמ"ש, מהמהירות המותרת, יצאה המאשימה ידי חובתה גם בהוכחת יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות.

בעניינו של הנאשם שבפני, לא הודיעה המאשימה, מראש, כי תעתור גם לעונש של מאסר בפועל, אך הנאשם היה מיוצג לאורך ההליך כולו ובהקשר זה, נקבע **ברע"פ 8058/12 אבו לבן נגד מדינת ישראל** : "תכליתה של החובה הקבועה בסעיף היא בראש וראשונה להבטיח את זכותו של נאשם לייצוג. תכלית זו נלמדת מן האיסור העקרוני הקבוע בסעיף 15ב, שלפיו "לא יטיל בית משפט עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג", ומסעיף 15א(ג) הקובע כי "מסר התובע הודעה לפי הוראות סעיף זה, ימונה לנאשם שאינו מיוצג, סניגור". כלומר, הדברים מתנקזים לשאלת הייצוג. ונזכיר כבר כאן, כי בענייננו היה המבקש מיוצג כדבעי לאורך כל הדרך.... נקודת המוצא היא שלא יוטל עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג; לשם כך נקבעה חובתה של התביעה להודיע בהזדמנות הראשונה על כוונה לעתור לעונש מאסר. כך מובטח הציווי הקבוע בסעיף 15ב; שאחרת כאמור, ינוהל ההליך ללא ייצוג, מה שאינו ראוי, ובמישור המעשי גם יתברר לקראת סופו כי לא ניתן להטיל עונש מאסר בפועל... אך בנידון דידן יוצג המבקש, לסנגוריו היו הכלים לבוא בדברים עם התביעה, ויהא זה תמוה אם עתירת המשיבה למאסר בפועל הכתה בו כרעם ביום בהיר; בא כוחו של המבקש, כדרכו של ניהול משפט, בוודאי ניהל שיח ושיח כזה או אחר עם נציגי המשיבה, ומכל מקום יכול היה לעשות כן...".

לעניין זה, ראה גם **רע"פ 5184/15 קניימר נגד מדינת ישראל**.

בעפ"ת 2849-04-14 מדינת ישראל נגד הרצלינגר (וערעור שכנגד), בעניינו של נאשם שהורשע בנהיגה במהירות של 181 קמ"ש, בדרך עירונית בה המהירות המותרת הייתה 80 קמ"ש, אמר כבוד הש' בן יוסף:

"אומר, שהנני מסכים שיש לקבוע שמתחם הענישה של נהגים שנוהגים במהירויות מסחררות הן מסוכנות כדוגמת המהירות בה נהג המערער במקרה זה, צריך שינוע ברף התחתון שלו מעונש מאסר וברף העליון לחודשים של מאסר בפועל - אם מאחורי סורג ובריש ואם בעבודות שירות.

הנני סובר שקביעה נורמטיבית כזו עולה מפסקי הדין אליהם התייחסתי לעיל בעניינם שאבו-גויידר ואופיר".

בנוגע לתקופת הפסילה בפועל, הרי שבעפ"ת **47909-02-13 אורית ואהב נגד מדינת ישראל**, בעניינה של נאשמת שנהגה במהירות של 155 קמ"ש במקום 90 קמ"ש ונגזרו עליה, בין היתר, 7 חודשי פסילה בפועל, נאמר: "לא יתכן, שנהגת או נהג צעיר או מבוגר בכל רכב, אפילו רכב מסוג פורמולה 1, יגיע למהירות 155 קמ"ש בהיסח הדעת ולא בכוונת מכוון, ומשכך, עסקינן בעבירה חמורה והעונש שהוטל הוא עונש קל, ולכן אין להתערב בו".

בעפ"ת **10124-09-13 סלע נגד מדינת ישראל**, בעניינו של מי שנהג במהירות של 71 קמ"ש מעל המותר ונדון, בין היתר, ל-8 חודשי פסילה בפועל, נאמר: "הערעור הוא על תקופת הפסילה, ואומר בקיצור, שאין כל הצדקה להתערב בגזר דין כזה. אדם הנוהג במהירות כה גבוהה, 71 קמ"ש מעל למותר, עושה את המעשה לא בהיסח הדעת, באופן מודע, וכאשר הוא לוחץ על הגז הוא צריך להבין את ההשלכות של המעשה על חייו, על חיי אחרים, ומשכך, גם על האפשרות כי עבודתו תיפגע, אולי משפחתו, משיפסל רישונו".

לאור האמור לעיל ועל פי האמור בסעיף 40ג(א), סימן א'1 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בה הורשע הנאשם, כולל פסילה בפועל, לתקופה שבין 10 חודשים ל-36 חודשים וכן, בין מאסר מותנה ועד מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות או מאחורי סורג ובריח, פסילה על תנאי וקנס כספי, שינוע בין 5000 ₪ ועד 10000 ₪.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הנאשם נוהג משנת 2002 ולחובתו 18 הרשעות קודמות, האחרונה, משנת 2015 וביניהן, עבירות של אי ציות לתמרורים שונים ועבירה של נהיגה במהירות מופרזת משנת 2007.

הנאשם בחר שלא לקח אחריות על ביצוע העבירה ומכאן, שלא ניתן לזקוף לזכותו הודיה ונטילת אחריות. בעניין אבו גוידר לעיל, נאמר, כי אי לקיחת אחריות, יש בה נימוק לחומרא בקביעת מתחם הענישה הראוי.

לעניין זה, ראה גם רע"פ **9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל**, שם נאמר:

"בדין קבעו הערכאות הקודמות, כי, משבחרה המבקשת לממש את זכותה ולנהל משפט הוכחות, הרי, שאין עוד לזקוף לזכותה את הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, וקבלת אחריות על המעשים" וכן, רע"פ **5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל**, שם נאמר:

"במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

הנאשם טען כי נקבעו לו אחוזי נכות, לאחר תאונת דרכים והוא זקוק לרישיון הנהיגה לצורך נידות, אך לא הומצאו מסמכים רלוונטיים כלשהם.

הנאשם נשלח אל הממונה על עבודות השירות ונמצא, כי אינו כשיר לריצוי מאסר בעבודות שירות, נוכח מצבו הגופני ולעובדה זו, תהא השלכה על תקופת המאסר שתגזר על הנאשם.

לאחר ששקלתי את השיקולים הנוגעים לעניין, על פי האמור בסעיף 40ט ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-21 ימי מאסר בפועל.

הנאשם יאסר כעת ובכפוף להפקדת סך 1000 ₪ במזומן וחתימה על ערבות עצמית בסך 10000 ₪, ישוחרר הנאשם וייתצב לריצוי מאסרו בבית הסוהר "ניצן", ביום 29.5.18, עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

2. קנס בסך 7000 ₪ או 70 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים הראשון לא יאוחר מ- 15.5.18.

3. פסילה בפועל למשך 20 חודשים, בניכוי פסילה מנהלית, אם הייתה.

מניין הפסילה יחל לאחר שיחרורו של הנאשם ממאסר ובכפוף להפקדת רישיון נהיגה ואישור על סיום ריצוי עונש המאסר.

4. פסילה למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

5. אני דנה את הנאשם ל- 6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על עבירות על תקנה 54 (א) לתקנות התעבורה בחריגה של מעל 60 קמ"ש מהמהירות המותרת וכן על עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד אייר תשע"ח, 29 אפריל 2018, במעמד הנוכחים.